

Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji(Sprawa T-402/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Przepisy dotyczące ubezpieczenia od ryzyka wypadku oraz chorób zawodowych urzędników Wspólnot Europejskich — Postępowanie w sprawie uznania zawodowego charakteru choroby — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne)

(2011/C 186/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 20 lipca 2009 r. wydanego w sprawie F-86/07 Marcuccio przeciwko Komisji (niepublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego postanowienia.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone jako w części oczywiście niedopuszczalne a w części oczywiście bezzasadne.
- 2) Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w przedmiocie odwołania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 11 maja 2011 r. — Cahier i in. przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-195/11 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Odpowiedzialność pozaumowna — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Częściowa niedopuszczalność — Brak pilnego charakteru)

(2011/C 186/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Marie Cahier (Montchaude, Francja) oraz 28 innych skarżących, których nazwiska wymieniono w załączniku do postanowienia (przedstawiciel: C.É. Gudin, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: É. Sitbon Bercain i P. Mahnič Bruni, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Bianchi, B. Schima i M. Vollkommer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych i zawieszenie wykonania art. 28 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina (Dz.U. L 179, s. 1), utrzymanego w mocy przez art. 128 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 3/2008 oraz uchylającego rozporządzenia (EWG) nr 2392/86 i (WE) nr 1493/1999 (Dz.U. L 148, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Odwołanie wniesione w dniu 1 kwietnia 2011 r. przez Komisję Europejską od wyroku wydanego w dniu 20 stycznia 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-121/07 Strack przeciwko Komisji

(Sprawa T-197/11 P)

(2011/C 186/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonja, Niemcy)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie F-121/07 Strack przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił podniesiony przez Komisję zarzut braku jurysdykcji;
- obciążenie każdej ze stron kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujący zarzut.

Naruszenie prawa Unii Europejskiej, a w szczególności podziału kompetencji pomiędzy Sądem a Sądem do spraw Służby Publicznej jako sądem wyspecjalizowanym, co wynika z art. 270 TFEU w związku z art. 91 ust. 1 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ⁽¹⁾ art. 256 ust. 1 zdanie pierwsze TFEU oraz z art. 62a i art. 1 załącznika 1 do Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

— Zgodnie z tymi przepisami Sąd do spraw Służby Publicznej nie posiada ogólnej jurysdykcji w odniesieniu do wszystkich sporów pomiędzy Unią Europejską a osobą objętą przepisami regulaminu pracowniczego, lecz tylko w odniesieniu do sporów dotyczących zgodności z prawem aktu, z którym wiążą się niekorzystne skutki dla takiej osoby w rozumieniu art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

— Jeśli urzędnik przedkłada wniosek o udostępnienie dokumentów, to działa on jak zwykły obywatel w rozumieniu rozporządzenia nr 1049/2001. Ma on do dyspozycji, zgodnie z rozporządzeniem, szczególny system środków odwoławczych w postaci skargi o stwierdzenie nieważności do Sądu. System środków odwoławczych na podstawie regulaminu pracowniczego i rozporządzenia w sprawie przejrzystości jest po prostu niezgodny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 s 43, Polskie wydanie specjalne, rozdział 1, tom 3, s. 331)

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2011 r. — Transports Schiocchet — Excursions przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-203/11)

(2011/C 186/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Transports Schiocchet — Excursions (Beuvillers, Francja) (przedstawiciel: É. Deshoulières, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej solidarnego naprawienia SARL Transport Schiocchet — Excursions wyrządzonej jej szkody majątkowej w wysokości 8 372 483 EUR;
- orzeczenie, że zasądzone w ten sposób kwoty będą zawierały odsetki liczone od dnia wniesienia do Komisji Europejskiej wstępnej skargi o odszkodowanie;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej poniesionymi przez skarżącą kosztami postępowania, na podstawie art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym przez sąd a w szczególności ciężącego na organach Unii Europejskiej obowiązku umożliwienia wniesienia skutecznego odwołania w przypadku naruszenia praw przyznanych jednostkom na podstawie przepisów Unii Europejskiej. Skarżąca wskazuje też z jednej strony brak sankcji wobec państw członkowskich i przewoźników niezamierzających przestrzegać procedury wydawania zezwoleń ustanowionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 684/92 a z drugiej strony brak systemu odszkodowań dla przewoźników, którzy poddają się tej procedurze wydawania zezwoleń.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 94–96 TFUE w zakresie w jakim Komisja była zobowiązana zbadać prawidłowość stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 ⁽¹⁾, skutecznie zatrzymać podmioty gospodarcze, które nie poddały się systemowi zezwoleń przewidzianemu w rozporządzeniu i położyć kres dyskryminacji wynikającej z zastosowania rozporządzenia. Skarżąca powołuje się na brak podjęcia przez Komisję niezbędnych środków dotyczących wykonania wspomnianego rozporządzenia pomimo szeregu skarg złożonych przez skarżącą, za pomocą których ukazano, iż Komisja została poinformowana o tej sytuacji. Owa beczynność pozwanej, podczas gdy miała ona rzeczywistą wiedzę o niekorzystnej sytuacji skarżącej, stanowi zdaniem tej ostatniej poważne i oczywiste uchybienie powodujące wystarczająco istotne naruszenie art. 94–96 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz.U. L 74 1992, s. 1).